AKBABA

Başbakan — Bakanlar, Avrupada harb bitti.. Artık içeri bakın!..

Haftanın Şakaları :

ÜZÜMCÜ!

Bugünün okuma kitaplarına da henüz beğenip alıyorlar mı bilmem. Benim yaşımdakilerin hepsi hatırlar: Merhum Ahmet Hikmetin bir (Üzümcü) sü vardır. Yamaçtan, seksen okkalık küfe sırtında, ağustos güneşi altında, şöyle bir dikilip:

— Çavuuuşşş!..

diye bağırdı mı, yedi mahallenin camları zıngır zıngır titrermiş...

Bu üzümcüler, o zaman, her evin kapısı önünden geçen üzümcülerdi: Bir seksen beş boyunda; göğsü, nefes aldıkça bir kalkan gibi heybetlenen; yetmiş yaşında bile delikanlı; gürbüz Anadolu çocukları...

Merhum Muallim Naci de, devrini aşan ileri bir Türkçe ve yüzde yüz yerli malı bir şiirinde, Türk gencini şöyle anlatır:

Tepeden nasıl iniyor bakın:
Şu kızın nişanlısı, şanlıdır.
Yaradan nazardan esirgesin,
Koca dağ gibi delikanlıdır!

Bir kaç yıl var ki, etrafıma, edebiyatımızın bu çifte penceresinden bakıyor, o üzümcü ile dağ gibi delikanlıyı arıyorum...

Nerede onlar?.. Nerede?..

Dikkat ettinizse, siz de benim gibi görmüşsünüzdür: Ahmet Hikmetin o her nağrası, bir ses depremiyle evleri sarsan üzümcüleri, artık kuru üzüme dönmüşler!

Muallim Nacinin dağ gibi delikanlılarına ise, hiç bir yerde rasgelmiyorum...

Kimini Balkan Harbinde, kimini Çanakkalede, kimini Sakaryada kaybettik diyelim... Ya onların çocuklarına ne oldu?.. Bu ufak tefek, bu iki teneke Silivri yoğurdunu güç taşıyan, bu saz benizli, bu armut sapı boyunlu, bu elli kiloluk yer yurt garipleri nedir?..

Millet Meclisi kürsüsünde toprak kanununu pazarlık eden Vekillerimize tavsiye ederim: Muallim Nacinin şiiriyle Ahmet Hikmetin (Üzümcü) sünü bir daha okusunlar ve sonra, evlerinin penceresinden, akşam karanlığında hazin hazin inleyen Anadolu çocuklarına bir daha baksınlar!

Köy, bir lokma ekmeğini şehrin kaldırımlarında aramağa mecbur kaldıkça, Ahmet Hikmetin üzümcüleri, Muallim Nacinin dağ gibi delikanlıları ufala, ufala, ufa.. u!...

Çimdik

Mevsim rüyalarından !

— Dün gece zeytinyağlı bakla yedim...
— Hayırdır inşaallah!..

ZİYARET

Geçenlerde ölen Fransız şairi ve romancısı Romain Rolland'ın kemiklerini Panthéon'a, bütün Fransız büyüklerinin yattığı muazzam binaya nakletmek istiyorlar. Bu münasebetle hatırladığımız bir fıkrayı anlatalım:

Emil Zola'nın ölüsünü Panthéon'a koymak mevzuu bahis olduğu günlerde R. Rolland şiddetle bu fikri müdafaa etmişti. Kendisinden sordular:

— Bu kadar lehinde bulunduğunuz yerde yatanların kimler olduğunu bilir misiniz?

— Hayır!

— Panthéon'a hiç gitmediniz mi yoksa?

R. Rolland, ziyaret maksadiyle oraya ayak atmamıştı. Mahcubiyetini zeki bir sualle örttü:

— Haddimiz mi?

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon : 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere:
Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

24 Mayıs, 1945 Perşembe
Sayı: 61

20 Kuruş

AKBABA

Yıl: 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç Sayı: 61

TOPRAK

Osmanlı İmparatorluğu, asırlar boyunca köylüyü *toprağa verdi.* Cumhuriyet, toprağı *köylüye verelim* diyor.

«Efendi», Türk köylüsünün yirmi yıl evvelki sıfatıdır. Bu inkılâp edebiyatının hakikat olması için çeyrek asır beklemek lâzım geldi.

O, bizim için, Yemende, Arnavutlukta, Kafkasyada, Çanakkalede, Filistinde, pazarlıksız can vermiştir. Biz ona, bir avuç tarla vermek için, kitapların barikadı arkasından bütün nazariyelerin kurşunlarını, güllelerini yağdırıyoruz!

Harbde, düşman ordusiyle o boğuşur; sulhte, çekirge ordusiyle yine o!

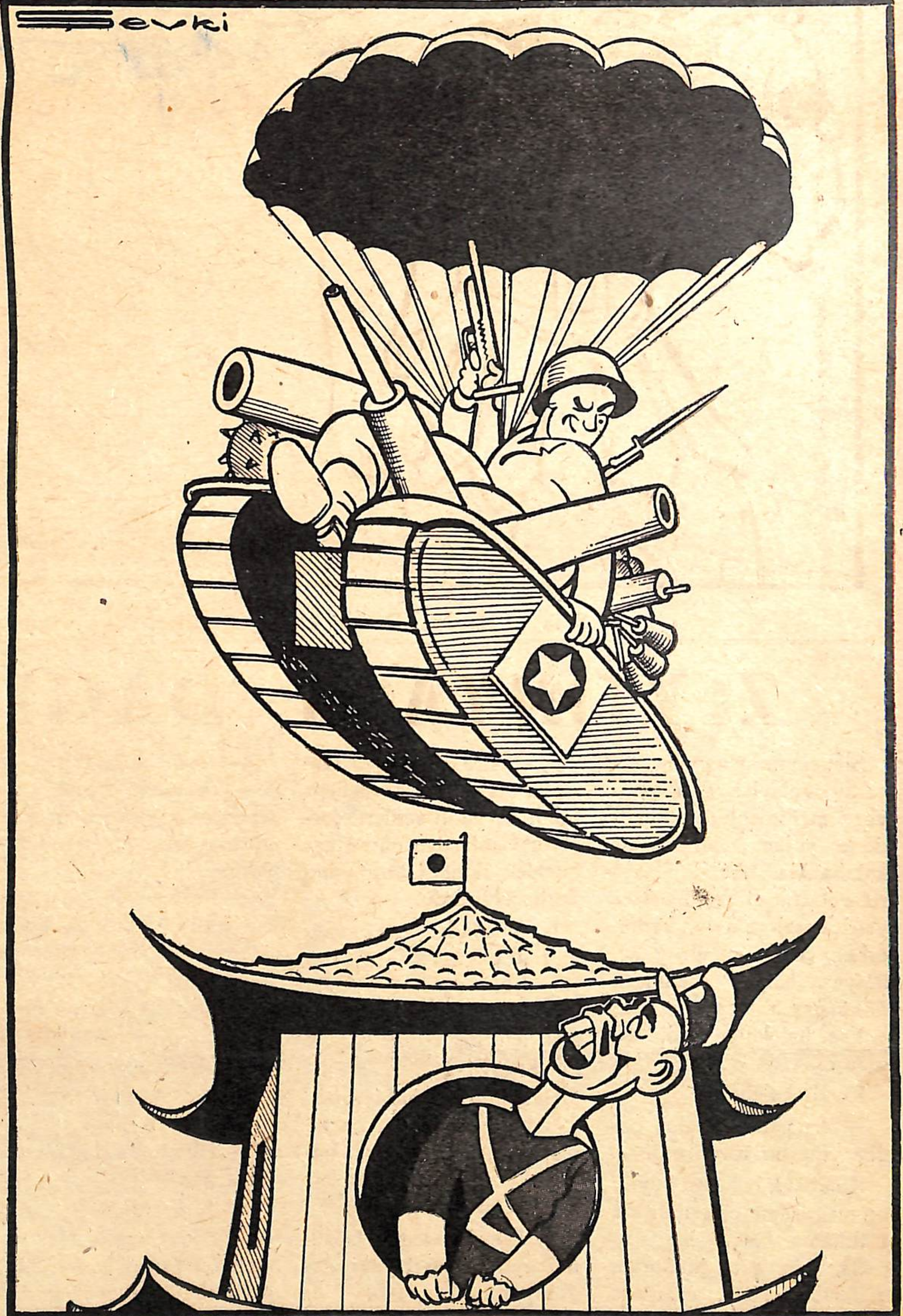
Apartmanlarımızın temel harcı onun alın teriyle yuğurulmuştur. Kaloriferlerimizde yaktığımız kömürü, yeraltı zindanından onun kazması söküyor. Ekmeğimizde onun buğdayını yiyoruz, tenceremizde onun pirinci.. Çanakkale, onun göğsüdür; Sakarya onun şahdamarı!

Sıtmanın sarı derisine bürünmüş o yarı çıplak insan, bizim vatandaşımız olduğunu söylemekten... Hayır, söylemekten değil, düşünmekten bile utandı. Biz ona, yirmi beş yıl, davullu zurnalı tören meydanlarından: «Efendimiz!» diye haykırmaktan utanmadık.

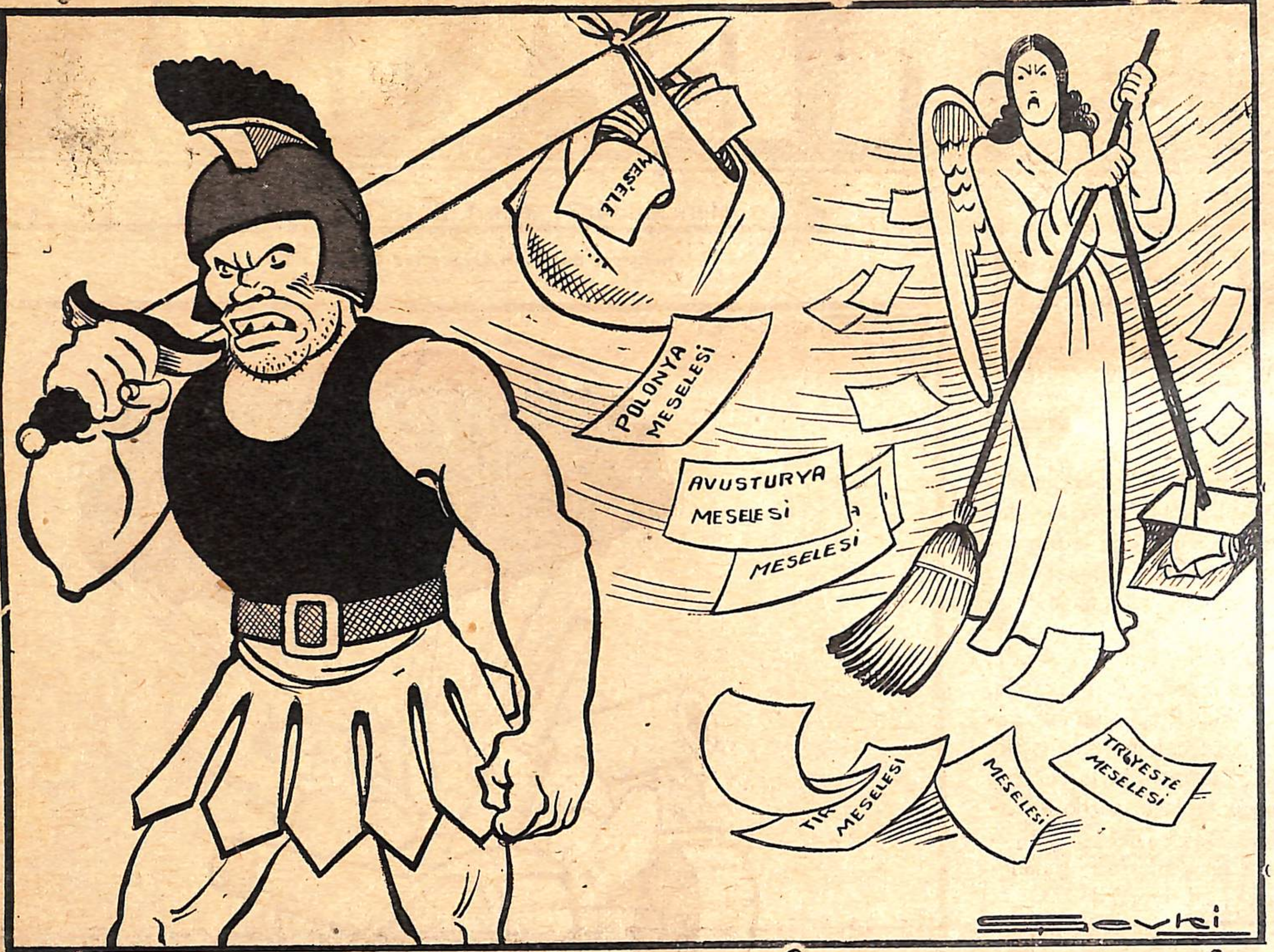
O, Türk milletinin onda dokuzudur. Onu kaldırınız, Türk vatanında ne kalır? Dört otomobille sekiz apartmandan başka!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Japonyayı havadan ziyaretler devam ediyor...

Tanrı misafiri!

Sulh — Heeey... Dikkat et, süprüntüleri döküyorsun!..

ZEYTİNYAĞI DAĞITIMI!

Bilmem ne sebepten, Aksaray dolaylarından geçiyordum. Birdenbire bir caddede yolum müthiş bir kalabalıkla tıkandı. Hayretle etrafıma bakındım: Her yerde neşeli çehreler, kadın, erkek, çoluk, çocuk, genç, ihtiyar, herkes sokaklara dökülmüş... Acaba, dedim yoksa hakikaten sulh mu oldu ?

Kendi kendime:

— Anlaşıldı, dedim, galiba yine bir tören var!

Kalabalık bilhassa büyük bir mağazanın civarında idi. Dükkânın önüne bir sıra polis, bir sıra jandarma dizilmişti. Halk, ellerinde irili ufaklı şişelerle bekleşiyor, arasıra ileri doğru taşkınlık istidadı görüldüğü takdirde canlı sedlere çarpıyor, bunlardan birini aşabilenler ikincisi tarafından durduruluyordu.

İş anlaşıldı: Zeytinyağı tevziatı başlamış.. Tevziatın yapıldığı dükkân sahibi vatandaşın haklarını korumak için de tedbir almak gerekmiş!

Halinden ihtiyar bir emekli olduğu anlaşılan sakalı bir karış, benzi soluk, bununla beraber babacan bir adamcağıza sokuldum:

— Efendi amca.. Gözünüz aydın, zeytinyağı dağıtılıyormuş...

— Sağ ol evlâdım...

— Nasıl alınacak?

— (Elindeki şişeyi göstererek) İşte böyle bir şişe götürüyorsunuz, dolduruyorlar...

— Peki ama, bazılarında bir eski yirmi dokuzluk görüyorum, bazılarınde ise damacanaya yakın şişe var..

— Ha.. Onu arzedeyim.. Yağ bir litre verildiği için ailesi kalabalık olanlar tabii büyük veya müteaddit kap getiriyorlar...

— Her hafta dağıtılacak mı acaba?

— Yok efendim.. Haftada bir kilo yağ istihlâk etmek bu zamanda karaborsacılarla vurguncululardan başka kimin haddi ?!..

— Peki nasıl müracaat olunuyor? Siz bilirsiniz bu işleri galiba...

— Eh.. min gayri haddin, devlet kapısında epey memurluğum var. Ne kadar karışık iş olsa biavnillâhi teâlâ üstesinden geliriz. Efendim, mesele gayet basit.. Ekmek karnesinin U kuponuyle alınıyor..

— U mu? Neden bu harfi seçmişler?

İhtiyarcağız gürültülü bir «u» çekti:

—Çünkü zeytinyağı işinin kaderiyle bu «u» harfi arasında bir yakınlık var. Malûm ya zeytinyağından «uzun» zamandan beri mahrumuz. İş «uzun uzadıya» «uğraşıl-

dı».. Biraz da «uzadı»... Sonra bütün «ulusu» ilgilendiren bir konu!.. Nihayet oldukça «ucuzca»!.. Değil mi?

Yanımızda iki kadın konuşuyorlardı. Birinin elinde küçük bir şişe, öbüründe kocaman bir binlik...

— E, söyle bakalım: Yağı alınca ne yapacaksın? Dolma mı, enginar mı?...

— Alay etme ayol.. Öyle şeyler yiyip de ağzımı azdıramam!

— *Peki* turşusunu mu kuracaksın?

— (Kulağına) Karaborsaya satacağım!..

— Yarım kilocuk şeyi mi?

— Yarım kilo değil, litre.

— Ay, aman zihnim karıştı.. İşte onu, bir litreyi.. Yarın öbür gün büsbütün ortadan kalkacakmış.. Eczacılar alıyormuş dirhemini yüz paradan... Ya sen ne yapacaksın?

— Hiç.. Dolaba kilitleyip anahtarı da iki defa çevireceğim?

— Neden ayol? Birşey pişir!

— A, pişiremem.. Yüzünüze güller, bende şey var, kuruluk.. Arasıra lâzım oluyor, ilâç diye kullanacağım.. Şimdi hindyağı nerede?

Bir kaç dakikada bir bakkaliyeden kanter içinde elindeki şişe yarısına veya dörtte birine kadar dolu bir hak sahibi muzaffer bir eda ile çıkıyor, mağrur tavırlarla etrafına bakınarak kollarını kabarta kabarta halkı yarmağa çalışıyordu.

Sıska bir köpek kaldırıma nasılsa damlamış altın bir damlayı kokluyor, aç bir kedi miyavlaya miyavlaya zeytinyağını alabilmiş bir kadının peşi sıra yürüyordu.

Bu sırada beklemekten yorulan kalabalık ani bir dalga halinde bakkaliyeye doğru sallandı. Kapıdaki polis zincirinden bir ses yükseldi:

— Bayanlar, baylar.. Eğer sıranızı beklemezseniz tevziatı tatil ederim!

Bu ihtimal iksir gibi tesir ettiğinden bir müddet daha, gülüşmeler, konuşmalarla beklendi. Fakat bir az sonra boş şişeler tekrar havaya kalktı. Yeni bir hamle daha yapıldı. Bu seferki daha umumî ve hızlıca olmuş olacak ki büyük bir şangırtı ile, yarıya kadar inmiş kepenklerin tamamiyle örtemediği vitrinler yere indi. Bir ses:

— Eyvah, şişem kırıldı!

diye bağırdı. Onu yayvan bir Kayserili feryadı kovaladı:

— Amanın dirim, yağlarım gitti... Amanın!.. Yandım gonşular, etfaiyeye telefon çekin, yandım!..

Dükkânın loş kapısında şişman bir adam saçlarını yoluyor, terter tepiniyordu.

Açıkgöz bir çocuk, kaldırımda uzanan koyu altın deresini avuç avuç elindeki kâseye aktarırken, deminki iki ihtiyar kadından biri:

— Oh olsun, domuz kâfir! diyordu, sen senelerden beri bizi yakıp kavuruyorsun ya.. Biraz da sen yan bakalım!

Görünmeyen Adam

Gazetelerden: Göring, nişanlarını kendi eliyle çıkardı...

Göring — Oooh... Hafifledim!

●

Mussolini

İtalyan Duçesi Milânoda kurşuna dizildi. Merasimden evvel kendisine son arzusunun ne olduğunu sordular. İhtiyar Duçe cevap vermedi. Meydanda bulunan koyu faşist bir ihtiyar kadın bağırdı:

— Quo va dis Duçe?

Mussolini ters ters cevap verdi:

— Öbür dünyaya, cehennemi zaptetmeğe!

— Öyle bir şey örüyorum ki, görür görmez nişanlımın ağzının suları akacak...
— Bildim: Kendine bir mayo!

Gelenek

Bir Amerikan gazetesinin muhabiri, Londrada havadis toplayıp memleketine telgraflıyordu. Bir gün meşhur bir ruh hekiminin gönüllü olarak orduya yazıldığını duydu ve hemen kendisiyle görüşmeğe gitti. Gazeteci:

— Niçin harbe gidiyorsunuz?

Diye sordu. Meşhur hekim, bir az sinirli cevap verdi:

— Niçin gitmiyeyim? Babamın babasının babasının babası Napolyona karşı dövüşmüştü! Babamın babasının babası ondan sonraki harbe iştirak etti. Babamın babası Kap'ta Boerlere karşı çarpıştı. Babam büyük harbde savaştı. Tabiî bu harbde düğüşmek te bana düşer!

Gazeteci, genç ve meşhur hekimi saygı ile selâmladı:

— İngilizlerin hakikaten geleneğe pek fazla değer verdiklerini şimdi anladım!

Maske'ler

Yaz geldi, hemen hâkim olur gözlere gözlük!
Hattâ karışır bâzı dahi sözlere gözlük..

Gözlük ki olur Churchill'in efkârına dürbün,
Her diplomat artık takacak yârın, öbürgün...

Hitler bu sebepten bütün Almanya'yı yakmış,
Taksaymış eğer, harbe uzaktan bakacakmış!

Gerçek, değilim diplomat amma, bilirim ben:
Kimler ne çeşit gözlüğe muhtac, ebediyyen!

Âşıklara rü'ya gibi tozpembe gerektir:
Zira değişen âlemi onlar görecektir!

Taksın koyu bir mavi duman yaşlıca şıklar:
Örtülsün o gözlerdeki zâlim kırışıklar!

Çöplükte kalan gözlere: bir çifte tekerlek;
Eksantrik olmakla beraber, yakışır pek!

Dehrî! Şu muazzam kara-gözlüktedir aklım:
Güç atlayacak yoksa o hâin alacaklım!

Dehrî-i Zaman

Oyun

Hava pek güneşliydi. Borsanın önünde iki dilenci konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Ne yapıyorsun burada?

— Hava oynuyorum...

— Alay etme be.. Sende para ne gezer?

— Vallahi hava oynuyorum. Havadan kazanmak için çıkanlara bakıyorum. Eğer suratları asıksa hava fena demek, yanlarına yanaşmıyorum bile.. Yok, eğer neşeliyseler tam havasında diyorum, gidip sadaka istiyorum!.

Yünlü kumaşlar

İngiltereden kumaş ithal edilmesi üzerine yünlü kumaş fiatlerinde hissedilir bir düşüklük görüldü. Her ne kadar havalar yaza dönmüşse de kışın ayazlayan fakir halk bu ucuzluk yüzünden biraz ısınabilecek, fiatler düşmekte devam ederse yünlü kumaş tacirleri de haziran ve temmuza doğru hayli ecel teri dökeceklerdir.

Anglo-Sakson Şakaları

Zavallı von Thoma

Mareşal Montgomery sigara, içki kullanmaz, et yemez. Mareşalın, Afrika savaşında esir düşen Alman generali von Thomaya kendi masasında yemek yedirdiği haberi karşısında millet vekilleri Avam Kamarasında infial gösterince, Churchill dalgın bir tavırla omuz silkmiş :

— Zavallı von Thoma, demiş. Bir kere ben de Montgomery ile yemek yemek zorunda kalmıştım. Misafirlerine neler ikram ettiğini pek iyi bilirin!

Kibar hâkim

Mahkemede şahit yerine gelen, güzelce fakat geçkin bir bayandı. Hâkim şahide şöyle bir göz attıktan sonra talimat verdi :

— Evvelâ şahit yaşını söylesin, sonra yemin ettirirsiniz!

Yahudi ve Hitler

Fırtınalı bir kış günü, New-York'un Yahudi mahallesinde, rüzgâr uğultusunu da bastıran bir ses duyulmuş : "Hitler! Hitler! Hitler!„ Tabiî herhes soğuğa, rüzgâra bakmadan bu feryatların mânasını anlamak üzere dışarı fırlamış. Sokakta bağıranın bir meyvacı olduğu anlaşılınca, polis müdahale ederek :

— Zorun ne ki Hitler diye bağırarak herkesi tedirgin ediyorsun?

Diye sormuş. Satıcı hiç istifini bozmadan cevap vermiş:

— Elma diye bağırsam, bu havada kim kapıdan dışarı burnunu uzatır ki?!

Hüsnü niyeti var ama..

Elleri paketlerle dolu bir kadın asker; karşıdan gelen albaya gayet biçimsiz bir selâm verince, albay kadını durdurarak hafiften çıkıştı. Bayancağız bir dakika düşünmeğe lüzum görmeden özür diledi ve "Bir dakika!„ diyerek elindeki paketlerin hepsini albayın eline tutuşturdu, biraz geriledi, sonra albayın yanına gelerek afili bir selâm çaktı, paketlerini aldı gitti!

T. Topaç

Gazetelerden : Bu sene (Apartman şapka) lar moda...

Erkek — Teessüf ederim... Bana üç katlı apartmanım var diye yalan söyledin..
Kız — Niçin yalan olsun ayol?.. Başımdakini görmüyor musun?!..

En İyi Arkadaş

— Demek, İnci ile nişanlanmıya katî surette karar verdiniz!

— Evet, işte onun için sizden buraya kadar gelmek zahmetine katlanmanızı rica ettim ya.. Çünkü siz, onun en iyi arkadaşısınız.. Vakıa, İnci ile çok gezdik, tozduk. Biribirimizi anlar gibi olduk ama, kadın gözü başkadır.. Benim kendisinde göremediğim, keşfedemediğim meziyetlerini, kusurlarını bilirsiniz.. Beni onun hüviyeti hakkında hiç şüphesiz çok iyi aydınlatırsınız.. Yanlış bir iş yapmıyalım, acaba yekdiğerimize uyabilecek miyiz, dersiniz ?

— Teveccühünüze çok teşekkür ederim. Fakat, beni dehşetli müşkül bir durumda bıraktınız.. İnciyi çok severim. Pek hoş, pek şirin, pek tatlıdır.. Beş senedir ahbabız, içtiğimiz su ayrı gitmemiştir. Birbirimizi kıl kadar incitmemişizdir. Sade ben değil, herkes İnciyi uysal, nazik bir insan olarak tanır, ama bununla yüze gülücüdür, riya yapar demek istemiyorum.. Bilâkis, sırası geldiği zaman bazılarının kusurlarını apaçık yüzüne söyleyiverir..

— ??.!!

— Yok, hayret etmeyiniz.. Size böyle birşey yapmadıysa, hiçbir kusurunuz olmadığınıza inanabilirsiniz. Eğer hakikat, bunun aksi olsaydı, imkânı yok, sabredemezdi. Ama, size za'fı olduğu için belki de bizlere karşı davrandığı derecede merhametsiz hareket etmemiştir.. Çünkü, aynı zamanda tilki gibi kurnazdır ha..

— Evet, zaten en ziyade hayranı olduğum meziyetlerinden biri de zekâsı, şeytanlığıdır..

— Bu akıllılığı sayesinde değil mi ki, Cevdeti tereyağından kıl çeker gibi kolayca atlattı, yoksa, adam İncinin başında püsküllü bir belâydı.

— A..a.. Haberim yok, Cevdet te kim?

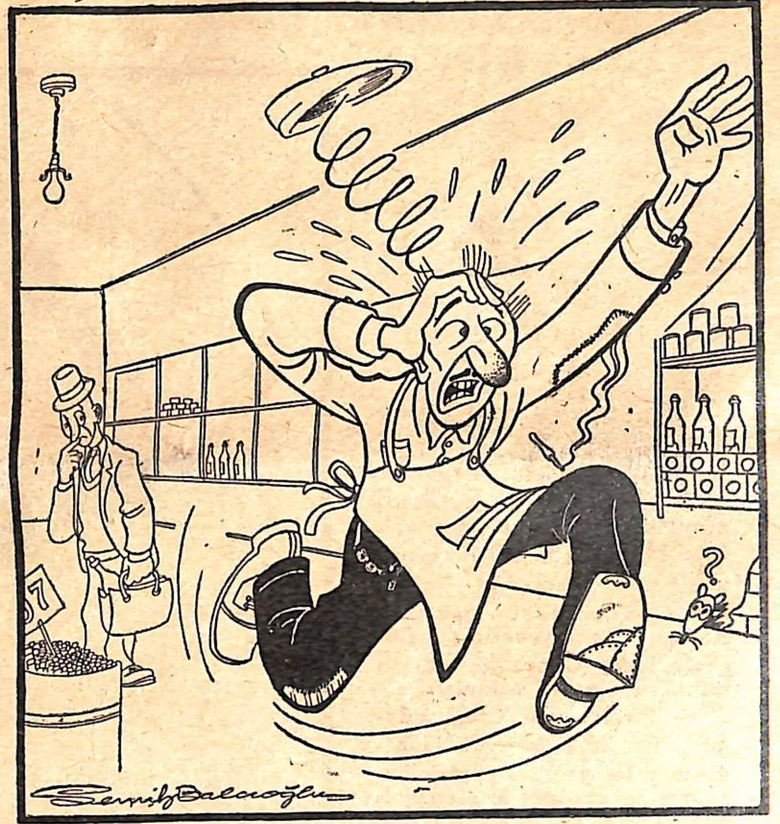
— İnci hiç bahetmedi mi? Şu, elektrik şirketinde çalışan uzun boylu, esmer genç!

— İncinin hayatında böyle birisi olduğunu ilk defa sizden haber alıyorum..

— Ya.. Epeyce dolaştılar, hattâ nişanlanacakları söylentileri bile etrafa yayıldı. Ama, İnci Cevdeti bir türlü sevemedi, zorla değil ya!. Fakat, ben ona vaktiyle söylemiştim.. Cevdet, züppe, serseri, bobstilin biridir diye!.

— Tuhaf şey.. İncinin eşini seçmekte bu kadar yanlış yoldan gideceğine hiç ihtimal vermezdim.

— Ey.. İnsan hali.. Bazen çok bilen çok yanılır.. Fakat tuhaf şey.. Demek, İnci size bunları anlatmadı ha.. Ama, belki de anlatmamakla doğru hareket etti. Boş yere üzülmenizi istemez tabii..

Müşteri — Usta, bir teneke Urfa yağiyle bir teneke zeytinyağı istiyorum...
Bakkal — İmdaaaaat... İmdaaaaat... Deli var!..

Kim bir Ev sahibi olmak istemez ?

YAPI VE KREDİ BANKASI
ANONİM ŞİRKETİ

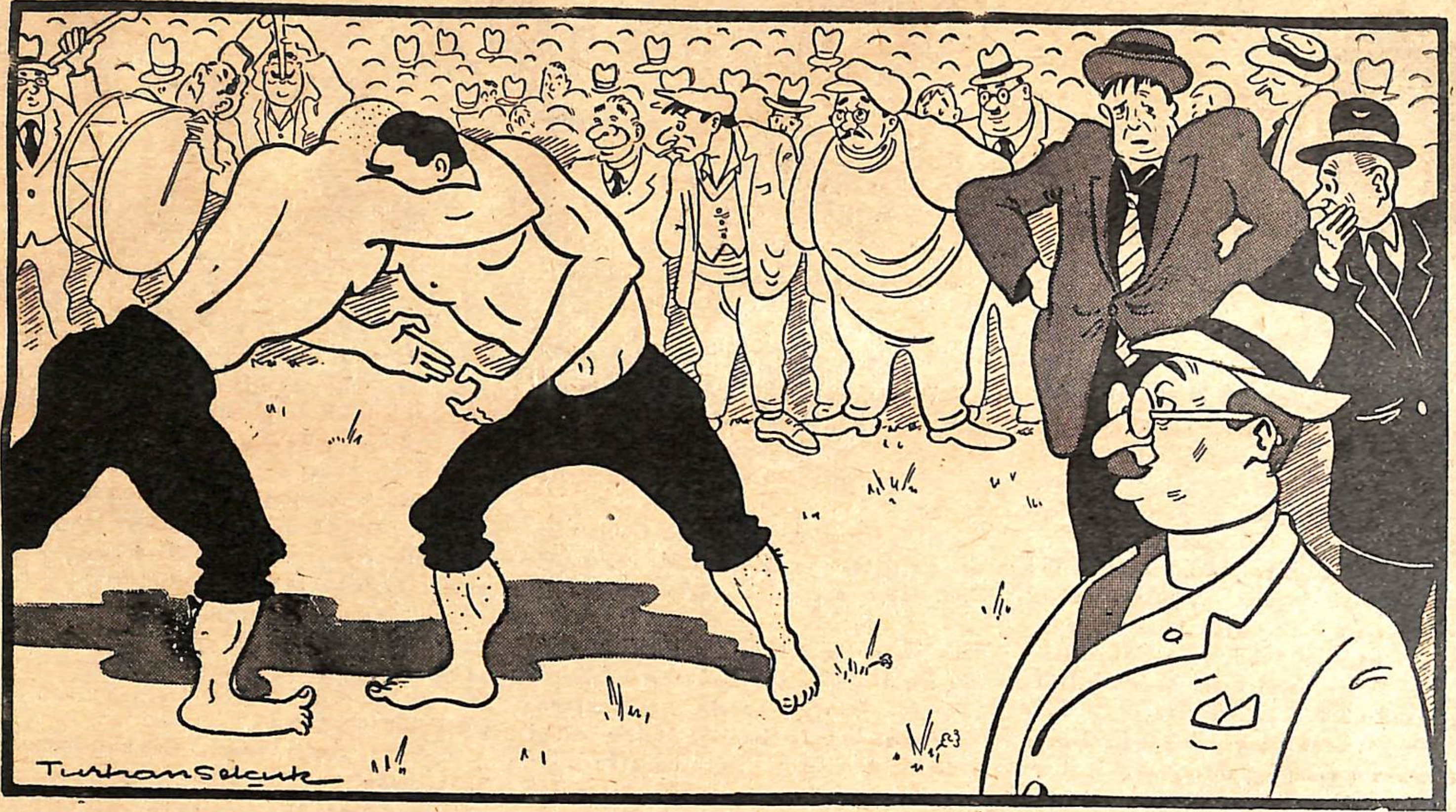
Bütün Sigortalarınız için

DOĞAN
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

İstanbul - Bahçekapı - Birinci Vakıf Han
Telefon. 24267 - 1

Telgraf: Banka - KREDİ / Sigorta - DOĞANTAŞ İstanbul

Gazetelerden: Kırkpınar güreşleri için 6 teneke zeytinyağı temin edildi...

— Güreşiyorlar mı?..
— Hayır, yalaşıyorlar!..

— Keşke kendi söyleseydi.. Daha iyi idi, şimdi bunları sizden işitirken büsbütün üzülüyorum.. Bununla beraber, kalıbımı basarım ki İnci tamamiyle masum ve çok namuslu bir kızdır. Yirmi beş yaşına kadar tek flörtü olmayan kız bana gösteremezsiniz.

— Yirmi beş mi dediniz? Bana bir kaç gün evvel «Yirmi sekizime bastım, otuza şurada ne kaldı!» diye acı acı dert yandı..

— Eh olabilir.. Kadınların yaşlarını iki üç yıl küçültmeleri büyük bir kabahat sayılmaz. Ne ise, bunları bırakalım şimdi, ev kadınlığı nasıldır, bir zamanlar enstitüye de devam etmiş.. Annesi de tabiî bir şeyler öğretmiş olacak.. Yemek, çamaşır ve saire işleriyle uğraşmaktan zevk alır gibi görünüyor.. Ama, bununla ev işlerini kendisine yaptırmak isteyeceğimi sanmayınız.. Bugünkü vaziyetim bozulmadıkça elbette bir hizmetçi tutacağım.. Fakat şu sırada hizmetçilerin hali malûm.. Azıcık sinirlendiler mi herşeyi yüzüstü bırakıp kaçıveriyorlar.

— Vallahi, İnci, bahsettiğiniz şeylere ait ne öğrendiyse, enstitüde öğrenmiştir.. Annesi.. vakti yoktu ki kızıyle meşgul olabilsin.. Tam, on iki sene kocasının aleyhine açtığı dâva ile uğraştı. Neymiş, gûya İncinin babası kendisini bir başkasiyle yakalamış.. Ayrılmak için mahkeme mahkeme dolaştı durdu. Kadın da tabiî inkâr ediyor.. Mesele uzadı gitti.. Belki de hâlâ hallolunmamıştır..

— Halbuki, bana İnci bu meseleyi büsbütün başka türlü anlattı.

— Çok iyi etmiş.. Bu suretle annesini nazarınızda lekeli gösterebilecek bir durumdan kurtarmış.. Ama, bütün dedikodular sahi bile olsa, bir kız annesinin babasının günahlarından sorumlu tutulabilir mi? Doğrusu, öyle bir muhitten yetişmesine rağmen kendisini çok iyi idare etti. Hattâ bir arsa sahibi bile oldu.

— Ha.. Evet, şu amcasının hediye ettiği arsadan bahsediyorsunuz, değil mi?

— Canım anlayıversenize işte.. Cevdetten evvelki konuştuğu adam, epeyce yaşlı olduğu için İnci, ona «Amca!» diyordu. Bilen biliyor, bilmeyen de gerçekten amcası sanıyordu.

— ?!.?!.

— Bu kadar müteessir olacağını bileydim, vallahi hiçbirini anlatmazdım.. Doğrusu, ben de çok boşboğaz şeyim.. Ne bileyim, İnci size bütün başından geçenleri iptidasından sonuna kadar birer birer söyledi zannettim.. Ne ise kusuruma bakmayın.. Vakit epeyce gecikti.. Belki siz de İnci ile buluşacaksınız.. Bana müsaade..

— Evet saat altı için sözleşmiştik. Sinemaya gidecektik. Onu Asmalımescitteki şapkacısına uğrayıp alacaktım..

— Asmalımescit mi, dediniz.. Dur bakayım.. Asmalımescit.. Asmalımescit.. Orası şapkacısı değil.. Kuzini Feridin pansiyonu...

— A..a.. Öyle ise, çok oldu bu kahpenin kızı artık.. Beni aptal yerine koyduğu için gidip onu kuzeninin evinde çevire çevire bir pataklıyayım. Beni o şıllığın kurduğu tuzağa düşmekten kurtardığınız için size sonsuz teşekkürler ederim.

— Durun, efendim, birdenbire hissinize mağlûp olmayın.. İnci, şu anda neyiniz.. Hiç bir şeyiniz değil.. Onu dövmeğe ne hakkınız var.. Hem döveyim derken belki elinizden bir kaza çıkar, zavallı kızcağıza yazık olur, siz de ölünceye kadar ceza evlerinde sürüklenir, durursunuz!

— Ama, çok fenayım.. Bir yerde duracak, oturacak vaziyette değilim.. Beni yalnız bırakmayınız, Allahaşkına.. İsterseniz, haydi beraber sinemaya gidelim.

— Olur.. Zaten sabahleyin evden çıkarken ihtiyatlı davranmış, anneme: «Belki bu akşam geç dönerim, merak etme!» demiştim..

— Garson..n..n! Baksana, borcumuz ne kadar?

A. Hidayet Reel

Apaş Kız!

Tefrika No. 11

Yazan: A. H. REEL

— Korkma, zpr işleri düzeltmekteki ustalığımı bilirsin.. Bu meseleyi de, bak görürsün, tereyağından kıl çeker gibi nasıl kolayca halledeceğim..

— Peki ama, burun buruna geldiğiniz zaman ona ne diyeceksin?

— Ne mi, diyeceğim, ha.. ha.. Ben birşey diyecek değilim.. Sen söyliyeceksin, beni kardeşin Faik olarak takdim edeceksin.. Osmanı da tabiî, gene arkadaşım..

— Acaba, seni tanımıyacak, hatırlamıyacak mı?

— Nereden tanıyacak yahu.. O gece Parmakkapı sokağı günlük güneşlik mi idi sanki?..

Beklenmedik hâdise, Osman Çaparın demlenmek üzere olan keyfini kaçırmıştı. Delikanlı gözlerini açmış, kollarını kavuşturmuş, Zühtü ile Bedianın konuşuşlarını dikkat ve ehemmiyetle takip ediyordu. Onun için derin bir salâhiyetle söze karışmaktan çekinmedi:

— Tanımaz seni Zıpzıp be, dedi, bıyıklarını yeni tıraş ettiğini unutuyor musun!

— Sahi be.. Oğlan Çapar.. Ayda yılda bir fare tutarsın ama.. Tam tutarsın!..

Koridora bir anahtar şıkırtısı aksetti. Kanad açıldı.. Muhteriz ayak sesleri odaya doğru yaklaştı.

Bedia, sağ elini ağzının kenarına tutarak sesini alçalttı ve ortaya fısladı:

— Geliyor!..

Zıpzıp aynı tonda bir sesle ona ihtar etti:

— Soğukkanlılığı elden bırakma.. Gayet tabiî görünmeğe çalış.. Ötesine karışma!.

Okuyucu kız, kapıya doğru koştu. Aralıktan baktı. Cabir efendinin hançeresinden fırlayan boğuk kelimelerin nava ile çarpışmasından hasıl olan gürültüyü ikisi de duydular!

— Ah.. Şeker Beduşum..

Hafız, içeriye adımını atar atmaz, şaşırdı, geri çekilmekle ilerlemek arasında derin bir tereddüt devresi geçirdi. Bedia, gülümsiyerek:

— Gel.. gel, dedi, yabancı kimse yok.. Kardeşim Faikle.. arkadaşı Osman..

Cabir efendi, evvelâ olağanüstü zamanlara ait mutat hareketini yaptı. Sağ elinin ayasını yüzünden süratle yukarıya aşağıya geçirdi. Sonra iki delikanlıya da kandilli birer temenna çaktı. Sol koltuğundaki paketi ortadaki bodur masanın üzerine bıraktı. Mendilini çıkarıp alnında belirmiş bir iki ter damlasını sildi. Bedia:

— Hafızım, yorulmuşsun, otur bakalım!

Diye kanapeyi gösterdi. Cabir efendi, yarım asrı geçen hayatı esnasında hile, dalavere yapmak şöyle dursun, Allaha ve insanlara karşı küçük bir kabahat bile işlememişti. Fakat bu sevdaya tutulalı her türlü haramı, günahı mübah görüyordu. Dünyada hapsi, ahrette cehennemi göze alarak Bediaya temin ettiği evde hiç tanımadığı iki yabancı erkekle karşılaşması gücüne gitmemiş ise yalan söylemiş olurdu. Suratı birdenbire buruştu, gözbebekleri karanlıklaştı. Onun bu halini gören okuyucu kız büsbütün yalpaklaştı, dillendi:

— Faik, dedi, sizin bana karşı yaptığınız iyilikleri duyduğu için teşekküre gelmiş.. Mutlaka Hafız efendiyi bekliyeceğim.. Göreceğim, diye ısrar etti.. Öyle değil mi?

— Evet.. Evet.. Gerçekten ailemiz erkânı baştan aşağıya size minnettardır..

Çok ustalıklı oynanmış bu komedya karşısında Cabir efendi, geniş bir nefeş aldı. Demek emekleri boşuna gitmemişti. Delikanlının yüzü kendisine pek te yabancı değildi. İhtimal, Beduşa benzemesinden olsa gerek!.

Hafızın yanaklarındaki çizgiler hafif hafif gerildi. Göz bebekleri ağır ağır aydınlandı. Boş yere Bediadan şüphelenmiş olmaktan duyduğu mahcupluğa gördüğü iltifattan dolayı takınılması icabeden tevazuu katarak:

— Estağfurullah efendim, dedi, benim hemşirenize yaptığım, onun gösterdiği yüksek sanat istidadı ve insanlık hisleri karşısında pek küçük bir şey..

— Yok.. yok.. efendim, Bediaya da Osmana da sizin teşrifinizden evvel belki yüz kere tekrar ettim.. Kardeşime çok büyük iyilikler ettiniz, hakkınızı nasıl ödeyeceğiz vallahi bilemiyorum.. Affedersiniz, şurada birkaç dakika başınızı dinlemeğe geldiğiniz bir anda sizi rahatsız ettik.. Kusurumuza bakmayınız. Ama size karşı vazifemiz olan bu teşekkürü ifa etmeseydim, yüreğimde unulmaz bir yara gibi işleyip duracaktı.

— Estağfurullah..

— Ne ise, fazla baş ağrıtmıyalım.. Haydi, Osman kalk.. Kardeşim, Bediacığım.. İnşallah yakında yine görüşürüz.. Allahaısmarladık, Hafız efendi!.

— Güle.. güle!.

Kapı kapanıp dışarıdan akseden ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz Cabir efendi haftalarca susuz kalmış bir çöl seyyahının vahadaki kaynağa hücum etmesi gibi Bedianın üzerine atıldı:

— Beduşum, şekerim, kaymağım!

Diye onun yüzünü, gözlerini, boynunu şapır şapır öpmeğe koyuldu. Okuyucu kız bir iki dakika sabır ve tahammül gösterdikten sonra:

— Ay, aman, dedi, Canikocuğum, biraz dikkat et.. Saçlarımı bozacaksın.. Entarimin yakasını yırtacaksın..

— Yırtmam Beduşum, yırtmam Totoşum!.

Cabir efendi, kollarının arasından sıyrılıp kaçan genç kadının peşinden koşarken tam yemeğe başlayacağı sırada avını kaybetmiş bir yırtıcı hayvan gibi yalanıyor ve homurdanıyordu.

— Yeter Canikom, yeter.. Yüzümü eskiteceksin.. Azıcık dur da seninle ciddî şeyler konuşalım!.. Hayrola.. Bugün epeyce erken geldin.. İnşallah olağanüstü bir vaka yok ya!.

— Çok şükür öyle bir şey yok.. Arkadaşlar erken tatil ettiler, ben de kendi kendime: «Kütüphanenin işini bitirmeğe çalışacak budala sade ben miyim?» diyerek çektim geldim. İyi etmedim mi, Beduşum..

— Çok iyi ettin.. Kardeşim de bugün beni hatırlamış, kalkmış arkadaşı ile beraber gelmiş.. Burada yabancı iki erkek görünce biraz tuhaf oldun, değil mi?

— Yoo.. Pek fazla değil.. Çünkü senin böyle bir densizlik yapacağına ihtimal veremem..

— Hani kardeşim diye söylemiyorum, çok iyi bir çocuktur..

— Öyle görünüyor..

— Yoksa hoşuna gitmedi mi?

— Hayır.. canım..

— Evet ama lâkırdılar ağzından dökülüyor.. Kırk yılda bir zavallıcığın beni göreceği gelmiş.. O kadarcık hakkı yok mu?. Fakat hani müsaade etmiyecek olursan, haber gönderirim, bir daha gelmesin..

— Yok, efendim böyle demek istemiyorum.. Fakat çok yufka kalbli olduğunu bilirim.. Hani seni fazla sıkıştırırsa elindekini avucundakini ona kaptırıverirsin diye korkuyorum..

(Arkası var)

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz! *Onu bir "Millî piyango,, bileti* ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

Herbert N. Casson'un Yeni bir kitabı

Hayat Ellisinde Başlar

Akba Kitabevinin pratik hayat bilgisi yolunda yayınlamağa başladığı yeni serinin bu ilk kitabı çıkmıştır. Gençleri olgunlaştırmak için olduğu kadar, orta yaşlıları da hayatın en büyük fırsatları karşısında başarılarını arttırarak daha çok ilerlemek ve kazanmak imkânına kavuşturacak en dikkate değer klavuz fikirleri ihtiva etmektedir. Türkçeye çeviren: Hikmet Münir Ebcioğlu. Fiatı 100 kuruş.

TAZE KREMA

Günlük tuzsuz tereyağı
Yemeklik tuzlu tereyağı

Veral

YAĞ SERGİSİ

İstiklâl caddesi, Parmakkapı
No. 64 Tel: 41775

Buruşukluklarımı Nasıl Giderdim.

Güzellik Mütehassıslarının ve sözde "Buruşukluklara karşı" müstahzaratın ademi muvaffakıyetinden sonra

EVİNDE YAPILACAK BASİT BİR TEDAVİ HARİKA YARATIYOR.

Akşamları yatmazdan evvel, terkibine genç hayvanların hüceyrelerinden istihraç edilen BİOCEL karıştırılmış bir krem tatbik ediyorum. Bu, tıpkı cildinizin BIOCEL'i gıbıdır Sihriâmiz lan bu cevher sayesinde zayıflamış cildiniz beslenecek, tazeleşip gençleşecek. Bu cild gıdası, bütün dunyada tanınmış bir cild mütehassısı tarafından keşf ve hali hazırda pembe renkteki Tokalon kreminin terkibine ithal edilmiştir. Her aksam yatmazdan evvel yegâne cild gıdası olan bu BIOCEL'li kremi kullanınız. Sabahları da beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. O, cildi besler, açık mesameleri sıklaştırır ve «Makyaj» için mümkün olan en mükemmel bir esas teşkil eder. Bu iki kremin istimalinde müessir neticeler garantilidir. Aksi halde verdiğiniz paranın iki misli iade olunur.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat
Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Dünya Karikatürleri

— Polis efendi şu kaçan adamı tutunuz., Beni öpmek istedi!

— Bana eziyet etme, sen nasıl olsa bir başkasını bulursun!..

— Niçin eve bu kadar geç gidiyorsun?
— Karımla kavga etmemek için!
— Karın niçin kavga ediyor?
— Eve geç gidiyorum diye!..

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

Bu harbin, iflâs eden üç silâhı:

«V. 1»

«V. 2»

«V. 3»

— Cumhuriyet —

AKBABA NEŞRİYATI:

Göç: Yusuf Ziya Ortaç (100 kuruş) — Ocak: Yusuf Ziya Ortaç (50 kuruş) — Millet ve İnsan; Peyami Safa (75 kuruş) — Dost Görünen Düşman: Ömer Rıza Doğrul (75 kuruş) — Kahramanlık Şiirleri (75 kuruş) — Akbaba koleksiyonu (600 kuruş).

Umumî satış merkezi: İstanbul, Ankara caddesi, Akbaba idarehanesi.